

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 2T/46/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1419010209
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Grendárová
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2019:1419010209.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Grendárovej a prísediacich sudcov Heleny Horváthovej a Oľgy Navarčíkovej, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24. júla 2019 v Bratislave

rozhodol:

obžalovaný S. B.: nar.XX.XX.XXXX v Tuniskej republike, trvale bytom A. XXXXX/XX, B., štátny občan Tuniskej republiky

uznáva sa za vinného, že

dňa 12. decembra 2018 v čase o 18.30 hod. v dome na ulici V. XXXX/X V. B. pod vplyvom alkoholu napadol svoju družku Ing. F. C., nar. XX.XX.XXXX a to tak, že do nej strkal, sácal a stláčal jej ruky v oblasti ramien a vulgárne jej nadával v slovenskom a arabskom jazyku a uvádzal slová „dnes niekto zomrie“ a taktiež slová „najskôr to budeš ty a potom ja“, pričom slovne nútil poškodenú piť tvrdý alkohol a po tom čo ona slovne alkohol odmietla chytil ju za sánku, ktorú jej stlačil a násilím jej otvoril ústa a nalial do nich alkohol, následne sa mu poškodená vytrhla a utekala smerom cez terasu von z domu po čom ju obžalovaný chytil za vlasy a vtiahol opätovne dnu do domu pričom počas útoku vzal do ruky nôž a s nožom v ruke naháňal poškodenú po dome až ju následne zatiahol poškodenú do spálne, zamkol vstupné dvere a tieto zatarasil skriňou, aby poškodená neušla a ľahol si s ňou na posteľ a prikladal jej nôž ku krku so slovami „zomrieš“, pričom sa navalil na ňu kolenami a lakťami jej tlačil prsia a s nožom, ktorý mal v ruke jej rezal šaty, ktoré mala na sebe, pričom v spálni ju držal štyri hodiny až do 23.00 hod. dňa 12. decembra 2018 kedy ho poškodená oklamala a uviedla mu, že im ušli psy a musia ich ísť hľadať a preto obžalovaný s nožom v ruke a s poškodenou, ktorú držal za rameno vyšiel pred dom, kde sa mu poškodená vytrhla a vybehla na ulicu, kde zastavila okoloidúce vozidlo, nastúpila do vozidla a z miesta činu ušla a týmto konaním obžalovaný spôsobil poškodenej viaceré pomliaždenia tela a to hrudníka, hlavy v spánkovej oblasti, obojstranné pomliaždenie prsníka a ramena a distorziu (podvrtnutie) krčnej chrbtice a tohto skutku sa obžalovaný dopustil aj napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, č.k. 1T/136/2017-152, zo dňa 03.októbra 2017, právoplatný dňa 03.októbra 2017 bol odsúdený za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona.

T e d a

inému bez oprávnenia bráni užívať osobnú slobodu a spácha čin na chránenej osobe a inému sa vyhráža smrťou takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu a čin spácha na chránenej osobe a čin spácha závažnejším spôsobom konania - so zbraňou

č í m s p á c h a l

-zločin obmedzovanie osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona
-prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona a za to sa

o d s u d z u j e :

Podľa § 183 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, § 41 ods. 1, § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 per analogiam, § 38 ods. 5, 8 Trestného zákona na trest odňatia slobody 3 (tri) roky a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody z a r a ď u j e do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

o d ō v o d n e n i e :

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, prečítal a oboznámil ostatné listinné dôkazy a po zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov jednotlivo aj v ich vzájomnom súhrne zistil a ustálil skutkový stav veci tak, ako ho uviedol vo výrokovvej časti rozsudku.

Po tom, čo na hlavnom pojednávaní bola prednesená obžaloba, obžalovaný bol poučený o svojich právach a umožnené mu bolo urobiť niektoré z vyhlásení podľa ustanovenia § 257 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej Tr. por.).

Tento urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe.

Keďže obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku tak, ako bol uvedený v obžalobe, súd následne postupoval primerane podľa ustanovenia § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Tr. por.

Predsedička senátu formou otázok zistila, že obžalovaný na všetky položené otázky odpovedal „áno“. Po súhlasnom stanovisku i prokurátora súd rozhodol podľa § 257 ods. 7, 8 Tr. por. a to, že vyhlásenie obžalovaného, že je vinný prijal s tým, že dokazovanie v rozsahu viny už nevykonal a vykonal len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a o ochrannom opatrení.

Pri právnom hodnotení súd dospel k záveru, že obžalovaný svojim protiprávnym konaním naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu - zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona (ďalej Tr.zák.) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona s prečinom nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. Obžalovaný tak svojím protiprávnym konaním poškodenej bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu a spáchal čin na chránenej osobe a poškodenej sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu. Predmetný čin spáchal na chránenej osobe a závažnejším spôsobom konania - so zbraňou.

S poškodenou obžalovaný žil v spoločnej domácnosti - v družskom vzťahu na ulici V. Č.. XXXX/X v Bratislave. V predmetný deň bol obžalovaný pod vplyvom alkoholických nápojov (obžalovaný vypovedal, že pod vplyvom alkoholických nápojov bola i samotná poškodená). Medzi nimi došlo k hádke - ktorá vyvrcholila najskôr verbálnym konfliktom a následne došlo i ku fyzickému konfliktu medzi nimi. Keďže poškodená podľa jej výpovede odmietla požívať alkoholické nápoje tak tieto ju prinútil spôsobil, že jej otvoril ústa - chytil ju za sánku a nalial alkohol. Následne medzi nimi došlo k naháňačke v predmetnom dome. Obžalovaný mal podľa výpovede poškodenej v ruke nôž. Potom ju zatiahol do spálne, kedy zamkol vstupné dvere - ktoré zatarasil skriňou, aby táto poškodená neušla - ľahol si s ňou na posteľ a prikladal jej nôž ku krku so slovami „zomrieš“- kolenami a ľakťami jej tlačil prsia a s nožom, ktorý mal

v ruke jej rezal šaty - ktoré mala na sebe. Podľa výpovede poškodenej ju v spálni mal držať asi štyri hodiny a asi okolo 23:00 hod. - po tom, čo ho podľa výpovede poškodenej oklamala vyšla na ulicu kde zastavila okoloidúce vozidlo, do ktorého ona nastúpila a z miesta činu ušla.

Súd poukazuje na výpoveď predmetného svedka - ktorý bol vypočutý v prípravnom konaní - ktorý potvrdil, že asi okolo 23:00 hod. - prechádzal cez predmetnú ulicu - videl ako žena mávala pred svojou hlavou a tým naznačovala, aby zastavil vozidlo, čo aj urobil. Zároveň videl, že predmetná osoba (obžalovaný) mal v ruke nôž, ktorým sa oháňal smerom na ženu a správval sa tak ako keby nevedel o sebe. Predmetný svedok obžalovaného spacifikoval - spôsobom, že spadol na zem. Po tom, čo vstal zo zeme odišiel do predmetného domu a poškodená nasadla do auta predmetného svedka. I svedok vypovedal, že počul ako obžalovaný kričal na poškodenú - „zabijem ťa ty kurva“.

V osobe obžalovaného súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by vylučovali jeho trestnú zodpovednosť. Bol teda plne zodpovedný subjekt za svoje protiprávne správanie.

V predmetnej veci bol vypracovaný znalecký posudok znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria MUDr. Klaudiou Stanislavovou - táto na základe vyšetrenia obžalovaného a predložených listinných dôkazov, ktoré mala k dispozícii mala za to, že u obžalovaný netrpel a ani v súčasnosti (znalecký posudok bol vypracovaný ku dňu 17.02.2019) netrpí forenzne významnou duševnou poruchou v užšom význame. V čase spáchania skutku trpel syndrómom závislosti od alkoholu s emočne nestabilnou poruchou osobnosti.

Počas väzby vo vzťahu k obžalovanému bola diagnostikovaná adaptačná porucha so sui ideáciami (reakcia na stres). Prejavy psychotického stavu boli vylúčené. Vzhľadom k tomu, že v čase spáchania skutku sa obvinený nachádzal v stave ebriety v kombinácii s bzd, boli jeho ovládacie schopnosti znížené, avšak forenzne nevýznamne. Rozpoznávacie schopnosti boli zachované.

Preto v čase spáchaného skutku vedel rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania a aj následne (v súčasnosti) je schopný chápať zmysel trestného konania.

K výroku o treste

Vo všeobecnosti je potrebné skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody, alebo povinnosť súdu ukladať len trest odňatia slobody - ako to bolo v tomto prípade.

V danom prípade vo vzťahu k obžalovanému išlo o spáchanie trestných činov - zločinu a prečinu - kde trestná sadzba pri trestnom čine - zločinu bola tri roky - osem rokov a pri trestnom čine - prečinu bola šesť mesiacov - tri roky.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Tr.zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr.zák. trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pri ukladaní trestu súd musí obligatórne prihliadnuť na všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a/ - o/ Tr.zák. a príťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. a/ - m/ Tr.zák.

Podľa § 38 ods. 2 Tr.zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností

Pokiaľ ide o obžalovaného - tento bol v prípravnom konaní vypočutý dňa 13.decembra 2018.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24.júla 2019 - urobil v predmetnej veci vyhlásenie, že je vinný. Zároveň však počas celého hlavného pojednávania, ako to je preukázané i zo zápisnice z hlavného pojednávania - spáchanie predmetného skutku, ktorý mu bol kladený za vinu v celom rozsahu ľutoval, prejavil úprimnú ľútosť nad spáchaním predmetného žalovaného skutku - „ja ľutujem, čo som urobil. U nás mentalita ako som už uviedol, že som Arab, je trochu iná. Dcéra má 5 rokov, nechcem ísť na veľa rokov do väzenia. Ešte mám pred sebou podmienku. Ja mám rodinných príslušníkov v Tunise, lebo rodičia mi už nežijú. Mám tam súrodencov. Je to veľmi ľutujem. /obžalovaný sa rozplakal/. I v rámci práva posledného slova vypovedal: „ľutujem spáchanie skutku. /obžalovaný sa rozplakal/.

I v rámci vyjadrenia sa k § 257 ods. 1 Tr.por. vypovedal: „vyhlasujem, že som vinný. Zároveň chcem uviesť, že spáchanie skutku ľutujem, viem, že som spravil chybu, ja mám totiž arabskú mentalitu, ako som už uviedol, je mi toho veľmi ľúto, čo som urobil. Ja už opakujem, že sa takéhoto nedopustím, ja mám dcéru.

Súd v danom prípade vo vzťahu k obžalovanému aplikoval poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. I/ Tr.zák.

Pre zistenie, či oľutovanie trestnej činnosti je skutočne úprimné, je dôležité ľudské hľadisko, a teda napr. aj spôsob ako obžalovaný trestnú činnosť oľutoval (JtK 20/2010, JtK 7/2011).

Vyžaduje sa vyšší prejav vnútorného postoja páchatel'a k vlastnému trestnému činu a to na základe jeho správania po čine (komentár Trestní zákoník I., Veľké komentáre, Šámal a spol.).

Na priznanie sa páchatel'a k spáchaniu trestného činu ako na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. I/ Tr.zák. môže súd prihliadnuť, ak sa priznanie týka všetkých skutkových okolností, ktoré sú kvalifikačným momentom súdom použitej právnej kvalifikácie (NS SR - Tpj 68/2014).

Predmetné skutočnosti boli preukázané vo vzťahu k obžalovanému jednoznačne.

Naviac vychádzal i z rozhodovacej činnosti Krajského súdu Bratislava (sp.zn. 1 To/118/2016, sp.zn. 1 To/1/2019 - ktorý konštatoval, že zákon neurčuje, v ktorom štádiu konania sa môže obžalovaný priznať a úprimne oľutovať svoju trestnú činnosť - súd vychádzal z výpovede obžalovaného, ktorú vykonal dňa 24.júla 2019 - počas hlavného pojednávania.

Požiadavkou, aby ľútosť bola úprimná - zákon upozorňuje - že musí zisťovať u páchatel'a jeho skutočný vnútorný postoj k spáchanému trestnému činu a jeho celkové správanie po čine (primerane - Trestný zákon Komentár 1/ kolektív autorov pod vedením Dr. Karla Matysa, vydavateľstvo Obzor Bratislava 1978).

Či páchatel' spáchanie trestného činu ľutuje, treba posúdiť podľa skutočného vnútorného postoja páchatel'a k svojmu činu a podľa jeho celkového správania v čase po spáchaní činu. Nestačí len formálny prejav ľútosť. Na druhej strane nemožno iba z nedostatku tohto formálneho prejavu vyvodzovať, že táto podmienka nie je splnená.

Posúdenie priznania páchatel'a k spáchaniu trestného činu ako poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. I/ Tr.zák. nie je závislé od dôkaznej situácie. Trestný zákon v žiadnom svojom ustanovení neobmedzuje právnu relevanciu priznania ako poľahčujúcej okolnosti len na určité štádium trestného konania, a už vôbec nie na existujúcu dôkaznú situáciu. Pokiaľ páchatel' vyjadrí ľútosť nad vlastným protiprávnym konaním - je nutné naň prihliadať ako na poľahčujúcu okolnosť.

Tak ako to súd vyššie naznačil (v rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu - vid' sp.zn. 1 To/118/2018, sp.zn. 1 To/1/2019, sp.zn. 2 To/20/2019) - skutočne Trestný zákon v žiadnom svojom ustanovení neobmedzuje právnu relevanciu priznania ako poľahčujúcej okolnosti len na určité štádium trestného konania a už vôbec nie na existujúcu dôkaznú situáciu. Páchatel' sa môže priznať k spáchaniu skutku právne kvalifikovanému ako trestný čin v ktoromkoľvek štádiu trestného konania, a to tak v procesnej pozícii obvineného, ako aj obžalovaného, pričom pokiaľ k tomu priznaniu pristúpi vyjadrenie ľútosť nad vlastným protiprávnym konaním je, vychádzajúc z ustanovenia § 38 ods. 2 Tr.zák. nutné naň prihliadať ako na poľahčujúcu okolnosť.

Prejavy ľúlosti páchatel'a nad spáchaním trestného činu môžu byť rôzne, pričom sú závislé od osobnosti páchatel'a, úrovne jeho emocionálnej inteligencie, ako i od povahy, spôsobu spáchania trestného činu a jeho následku. Každý človek je individuálny, čo sa naplno odzrkadľuje v jeho správaní a prejavoch vo vonkajšom svete. Ľútosť je potrebné definovať ako intelligenčnú a (alebo) emočnú antipatiu (negatívny postoj) k minulej osobnej aktivite a správaniu. Nie všetci a za každých okolností prejavujeme ľútosť takým istým (identickým) spôsobom, pričom z toho, že niekto neprejavuje ľútosť spôsobom, aký si predstavujeme (nereaguje tak, ako by sme reagovali, resp. reagujeme my), neznamená, že žiadnu ľútosť vôbec necíti (neprežíva). K hodnoteniu vnútorného postoja páchatel'a k spáchanému trestnému činu nemožno pristupovať paušálne bez zohľadnenia všetkých vyššie uvedených vplyvov a okolností, ktoré nepochybne determinujú prejavy tohto postoja navonok. Skutočnosť, že niekto neprejavuje ľútosť spôsobom, akým sa to všeobecne predpokladá neznamená, že žiadnu ľútosť vôbec necíti. K hodnoteniu vnútorného postoja páchatel'a k spáchanému trestnému činu nemožno paušálne bez zohľadnenia všetkých vyššie uvedených vplyvov a okolností, ktoré nepochybne determinujú prejavy tohto postoja navonok.

Súd mal za to, že tento jeho sebakritický postoj v ústnej forme bol úprimný a nebol formálnym vyhlásením a to nad jeho vlastným protiprávnym konaním a to nielen v rámci záverečnej reči, ale i práva posledného slova, ako aj pri vyhlásení o vine/nevine.

Priťažujúcou okolnosťou vo vzťahu k obžalovanému bolo spáchanie viac trestných činov (§ 37 písm. h/ Tr.zák.).

Iné poľahčujúce okolnosti (§ 36 Tr.zák.) a priťažujúce okolnosti (§ 37 Tr.zák.) súd nezistil.

Obžalovaný rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, č.k. 1T/136/2017-152, zo dňa 03.októbra 2017 bol uznaný vinným podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr.zák. a uložený mu bol trest odňatia slobody v trvaní tri roky s podmieneným odkladom probačného dohľadu v trvaní päť rokov s uloženými obmedzeniami a povinnosťami. Žalovaný skutok bol páchaný v časovom období od mesiaca jún 2014 do dňa 27.mája 2017. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 03.októbra 2017.

Teraz žalovaný skutok bol dokonaný dňa 12.decembra 2018.

Išlo tak o opätovne spáchaný zločin podľa § 38 ods. 5 Tr.zák. s prihliadnutím na ustanovenie § 38 ods. 8 Tr.zák.

Súd však i napriek vyššie uvedenému - v danom prípade aplikoval STANOVISKO trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.júna 2017, pod sp.zn. Tpj/55/2016, na zjednotenie v otázke možnosti / nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n/ a písm. l/ Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo písm. c/ Trestného poriadku.

Poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona predpokladá okrem priznania sa páchatel'a aj úprimné oľutovanie trestného činu. Či k takému oľutovaniu došlo, je potrebné posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu, vrátane procesných prejavov páchatel'a (procesne ako obžalovaného) po prijatí vyhlásenia o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (najmä pri využití práva záverečnej reči a posledného slova).

Analógia je pri aplikácii Trestného zákona neprípustná v zmysle rozširovania podmienok trestnosti činu nad rámec zákona. V iných smeroch je prípustná, ak v prospech páchatel'a odstraňuje medzeru v zákone a zodpovedá zmyslu a významu riešenej otázky vo vzťahu k analogicky použitému ustanoveniu.

Ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzatvorení a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad amior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keď páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Dôvodom použitia analógie je podmienenosť mimoriadneho zníženia trestu oboma procesnými úpravami na rovnakom princípe, ktorý umožňuje obžalovanému vzdať sa dokazovania na hlavnom pojednávaní. Kým v prípade dohody o vine a treste môže takto obvinený získať mimoriadne znížený trest už na základe samotnej dohody, ktorú v opačnom prípade nemusí uzavrieť (v prípade neschválenia dohody o vine a

treste súdom sa obvinený vracia do štandardného režimu dokazovania viny v súdnom konaní) v prípade vyhlásenia o vine a jeho prijatia súdom nastanú účinky v zmysle § 257 ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku. To znamená neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné procesné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne (navyše, keďže tu ide o príslušnú časť rozhodnutia súdu prvého stupňa, dovolanie môže podať len minister spravodlivosti - R - 12/2017).

Je potom na ieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine (rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopieraní spáchania činu - ako to bolo v danom prípade) mal možnosť - čo v danom prípade aj vykonal - pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je tu ešte dôvodnejšia. Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na (kompletné) súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu.

Podľa názoru súdu osobu páchatel'a treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach. Pri hodnotení osoby konkrétneho páchatel'a, treba posúdiť negatívny alebo pozitívny význam jeho osoby pre hodnotenie nebezpečnosti činu pre spoločnosť, ktorá vyplýva z jeho správania sa v spoločnosti. Nemôže však ísť len o registráciu údajov páchatel'a bez hlbšieho rozboru jeho osobnosti vo vzťahu k ďalším kritériám, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska určovania druhu trestu a jeho výmery.

V rámci hodnotenia osoby páchatel'a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy, najmä z hľadiska určenia prognóz jeho budúceho vývoja správania, na základe objasnenia jeho osobných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Je pravdou, že páchatel'om, ktorí sa opakovane (v priebehu viac ako jedného roka o právoplatnosti predchádzajúceho rozsudku - ako to bolo v tomto prípade) dopustia trestnej činnosti - treba ukladať tresty nepodmienečné - s využitím rozpätia zákonom stanovenej trestnej sadzby. Toto v danom prípade súd i naplnil - že uložil trest odňatia slobody nepodmienečný.

Súd však i napriek tejto okolnosti nie je toho názoru, že by osoba obžalovaného bola nenapraviteľným páchatel'om - ktorému je potrebné ukladať trest odňatia slobody v sadzbe upravenej s prihliadnutím na ustanovenie § 38 ods. 5 Tr.zák. - päť rokov a šesť mesiacov - osem rokov.

V danom prípade súd preto vychádzal z vyššie uvedeného Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu - s tým, že predmetná sadzba - bola v rozpätí tri roky a osem mesiacov - osem rokov. Uložil trest odňatia slobody v trvaní tri roky a osem mesiacov. Súd tak rozhodol práve vzhľadom i na okolnosti prípadu, vzhľadom na zistené pomery obžalovaného by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre neho neprimerane prísne.

Ako bolo vo veci preukázané, obžalovaný je vo veku 39 rokov. Na území Slovenskej republiky sa presťahoval v roku 2011. Z manželstva, ktoré bolo vo veci v roku 2017 rozvedené má maloletú dcéru E. vo veku 4 roky. Túto podľa výpovede riadne navštevuje a finančne zabezpečuje. Preukázané bolo, že obžalovaný bol v pracovnom pomere - počas obdobia ako bol na území Slovenskej republiky - pracoval jednak ako pomocný kuchár ako i v Samsungu päť rokov pracoval v upratovacej firme. Po rozvoде sa zoznámil s predmetnou poškodenou ku ktorej po krátkej známosti sa presťahoval do jej rodinného domu.

I z predmetných dôvodov mal súd za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje i trest kratšieho trvania, teda trest aký ho uložil. Predmetná výmera trestu je dostatočne prísna vzhľadom tak na individuálnu ako i generálnu prevenciu. Súd teoreticky konštatuje, že nie je vylúčené - že trest odňatia slobody, ktorý bol uložený Okresným súdom Bratislava II - môže byť premenený.

Preto je potrebné primárne nevyhnutné uviesť, že vychádzajúc zo zásady humanity treba dodržiavať princíp úmernosti represie, aby táto neprekročila mieru nevyhnutnú pre splnenie účelu trestu. Súd v tomto smere akceptuje potrebu zvolenia optimálnej miery represie, keďže ani príliš prísny, ale ani príliš mierny trest nepôsobia výchovne.

Uložený trest súdom uložený spĺňa požiadavku na zabezpečenie ochrany spoločnosti pred osobou obžalovaného. Uložený trest v predmetnej výmere spĺňa aj generálno - prevenčnú funkciu, pretože je spôsobilý pôsobiť odraďujúco na potencionálnych páchatel'ov obdobnej závažnej trestnej činnosti. Zároveň vyjadriť i morálne odsúdenie páchatel'a.

Predmetný trest korešponduje i s účelom trestu deklarovaným v ustanovení § 34 ods. 1 Tr.zák. Preto výkon trest odňatia slobody nepodmienečný v predmetnej výmere v prípade obžalovaného pre ochranu spoločnosti, jeho prevýchovu, potreby generálnej prevencie a morálneho rozmeru trestu je postačujúci.

Súd nezdieľa názor, že takýto trest - jeho výmera by bola neprimerane mierna práve s prihliadnutím na ustanovenia § 34 ods. 1, ods. 4 Tr.zák.

Požiadavka primeranosti trestu k spáchanému trestnému činu nepozná žiadne výnimky, preto v každom jednom prípade bez rozdielu musí mať súd pri rozhodovaní o treste možnosť prihliadať na jednotlivé okolnosti prípadu, ako i na pomery páchatel'a. Len trest vymeraný s maximálnym ohľadom na charakter jednotlivého prípadu môže byť trestom primeraným.

V zmysle tejto požiadavky má byť trest úmerný škode, ktorú páchatel' trestným činom spôsobil, a nemá páchatel'ovi spôsobiť zbytočné útrapy.

Trest ako najzávažnejší zásah do základných ľudských práv nesmie byť ukladaný mechanicky, bez zváženia všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatel'a. Trestnú represiu je preto nutné uplatňovať len v nevyhnutne nutnej miere.

Trest nesmie byť prejavom neprimeraného inštitucionalizovaného násillia spoločnosti voči jednotlivcovi. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý, spravodlivý je vždy len primeraný trest - pretože páchatel' je súdom odcudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktoré trestným činom spáchal a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany štátu.

Medzi skutočnosťami, na ktoré v záujme individualizácie trestu súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadal je možnosť nápravy obžalovaného vyplývajúca z jeho správania po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku.

Súd má za to, že i výmerou v trvaní tri roky a osem mesiacov sa obžalovanému zabráni v páchaní trestnej činnosti - prvok represie je tak splnený. Vo vzťahu k jeho osobe bol naplnený i prvok individuálnej prevencie - jeho postoj k žalovanej trestnej činnosti - u obžalovaného predmetný uložený trest prispel k jeho výchove, jeho snahe viesť do budúcnosti riadny život - starostlivosť o svoju dcéru, rodinu v zahraničí (finančnej výpomoci - z dôvodu zamestnania obžalovaného) - a je reálny pozitívny predpoklad, že tomu tak bude i po vykonaní trestu - rehabilitácia následne trest vyjadroval i morálne odsúdenie obžalovaného - uloženie samotného trestu - retribúcia).

Uložený trest odňatia slobody tak akceptuje zároveň otázku spravodlivého potrestania páchatel'a na základe zákona. Trest v tejto výmere dostatočne splní ochrannú i výchovnú funkciu ako to má na mysli Trestný zákon.

Súd vo veci poukazuje na ustanovenie § 34 ods. 1 Tr.zák. - že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Z uvedeného je zrejmé, že pri ukladaní trestu je nutné prihliadať nielen na generálnu prevenciu, ale aj individuálnu a trest má teda spĺňať nielen represívnu funkciu, ale aj prevýchovnú, pričom tieto majú byť vyvážené.

Obžalovaný bol zaradený pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.) - z dôvodu, že v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Vychádzajúc zo záverov znaleckého posudku znalkyne z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria - obžalovanému bolo uložené ochranné protialkoholické ochranné ústavné liečenie - pretože psychiatrickým vyšetrením bola u obžalovaného zistená somatopsychická závislosť od alkoholu v treťom štádiu vývoja, ktorá sa prejavuje intenzívnym frekventovaným, excesívnym nadužívaním alkoholických nápojov, zmenou tolerancie, výskytom stavovo opitosti - predmetná závislosť od alkoholu v podstatnej miere ovplyvňovala i jeho konanie v čase spáchaného skutku. Obžalovaný nepoprel predmetné užívanie alkoholu spoločne s poškodenou, s ktorou žil v spoločnej domácnosti a bol ochotný sa podrobiť ústavnému liečeniu protialkoholickému, ktorý znalec navrhoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Krajský súd v Bratislave, prostredníctvom tunajšieho súdu.